

РЕШЕНИЕ

№ 4249

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4315** по описа за **2023** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Началник група в отдел „Пътна полиция“ СДВР чрез процесуалния ѝ представител юрисконсулт М. Д. срещу Решение без номер от 27.02.2023г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 103 състав, постановено по НАХД № 5681 от 2021 г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-002652/22.02.2021 г. на Началник група към СДВР, отдел „Пътна Полиция“ при СДВР, с което на П. Г. К. ЕГН: [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 119, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 179, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на решението. Акцентира се върху факта, че АУАН има доказателствена сила до доказване на противното, а пред въззивната инстанция П. К. не е ангажирал никакви доказателства. Искането до съдът е да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и да потвърди издаденото Наказателно постановление. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебното заседание касаторът, редовно призван, не се явява и не се представлява.

Ответникът – П. Г. К., се представява от адв. Д., който оспорва касационната жалба. Моли съда да потвърди оспореното решение на СРС. Не претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, XXV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил, че на 19.01.2021 г., около 11:15 часа, в [населено място], по [улица] П. К. управлявал автомобил „Рено К.“, с рег. [рег.номер на МПС], с посока на движение от [улица] към „И. С.“ и на кръстовището с [улица], при маневра „ляв завой“, не пропуснал и реализирал ПТП с пресичащата в този момент, пешеходка – А. С.. След настъпилия пътен инцидент, П. К., подал сигнал на Дирекция „Национална система 112“ и на място пристигнал екип на ОПП-СДВР, в екип свидетелите Н. Н. и Д. Н..

Въз основа на сведения на К., ръчно попълнена от него декларация, както и сведения на А. С., бил съставен Протокол за ПТП № 1785266, както и акт за установяване на административно нарушение срещу П. Г. К.. серия ГА № 323160, в който било прието за установено, че при осъществяване на маневра „ляв завой“, П. К. не пропуска и реализира ПТП с пешеходката А. С. – нарушение на чл. 119, ал. 4 от ЗДвП. Актът бил връчен на нарушителя, който го приел без възражения. Въз основа на така съставения АУАН е издадено и обжалваното НП.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка въззивният съд е отменил НП. От правна страна е прието, че при издаване на НП е допуснато нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН – не е описано точно и ясно нарушението, отделно от това е констатирано несъответствие между АУАН и НП относно посоката на движение на процесния автомобил. Съдът е приел също, че АНО не е изследван субективния елемент – вина и е достигнал до извод, че вмененото нарушение не е безспорно доказано.

Решението е неправилно.

Настоящата съдебна инстанция не споделя правните изводи на районния съд.

На първо място, следва да бъде посочено, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 81213-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Неправилен е извода на районния съд за допуснато нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН от страна на АНО. Настоящият съдебен състав приема, че в случая по безспорен начин са посочени елементите от обективната и субективната страна на нарушението. В АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3 - т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 - т. 6 от ЗАНН, а именно - описание на нарушението, датата и

мястото на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законната разпоредба, която е нарушена виновно.

Посочено е, че водачът „при маневра ляв завой не пропуска и реализира ПТП с пресичащата направо пешеходка“, съставляващо нарушение на разпоредбата на чл. 119, ал. 4 ЗДвП, съгласно която „водачите на завиващите нерелсови пътни превозни средства са длъжни да пропуснат пешеходците“.

Действително, както правилно е констатирал районния съд, е налице разминаване между АУАН и НП, относно посоката на движение на процесния автомобил, но последното не може да се приеме за съществено нарушение, водещо до отмяна на НП, доколкото не е ограничило правото на защита на ответника. Процесното административно нарушение е установено от контролните органи и посоката на движение на лекия автомобил в акта и в наказателното постановление не се отразява на съставомерността на деянието, за което е санкциониран нарушителят.

Спазването на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН служи за очертаване кръга на доказателственорелевантните факти, за преценка относно правилността на правната квалификация на нарушението, както и гарантира възможността на нарушителя да разбере фактическите и правни рамки на административното обвинение, респ. упражняване на правото му на защита в производството в пълен обем. В случая не може да приемем, че допуснатото разминаване възпрепятства посоченото. От събраните по делото доказателства безспорно се установява извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Видно от сведенията на нарушителя от 19.01.2021 г., дадени пред наказващия орган, преди издаване на НП, същият заявява, че „на ъгъла на ул. И. С. и ул. Р. извор при опит да направя ляв завой от ул. Р. извор към ул. И. С. закачих с огледалото на управляван от мен автомобил жена на улицата...“, вследствие на което пострадалата е паднала на пътното платно. В същите сведения, нарушителят и ответник в настоящото производство е заявил, че "докато говорих по телефона, жената се изправи с помощта на непознат мъж, отивайки в неизвестна посока." Последното безспорно обосновава извод и за наличието на субективния елемент вина.

Административната преписка дава възможност да се установяват фактите по нарушението, които са вярно обективирани в съставения акт и правната квалификация в НП напълно съответства на фактите по случая. Съществува пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Безспорно е установено извършването на нарушенията, неговия автор и правилното прилагане на закона. Презумптивната доказателствена сила на акта не е оборена в хода на съдебното производство /чл. 189, ал. 2 от ЗДвП/. Обективираното не се опровергава и от събрания и проверен по делото доказателствен материал. Следва да се вземе предвид и разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, която гласи, че наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, което в настоящия случай е налице.

Районният съд е приел, че в случая е следвало да бъде установено дали е имало пешеходна пътека или светофарна уредба, както и доколкото се касае за ПТП - посоката на движение на пешеходец, скоростта на движение на водача на автомобила и на пешеходеца, отстояние от мястото на удара, както и дали инцидентът е настъпил

в опасната зона на водача, което настоящият съд приема за неправилно. Настоящата инстанция счита, че конкретизация на посочените обстоятелства не е необходимо с оглед фактическия състав на нарушението по чл. 119, ал. 4 ЗДвП.

По смисъла на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП, пътнотранспортно произшествие е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. По делото е безспорно установено и потвърдено от сведенията на П. К., че същият е „закачил с огледалото на автомобила“ пешеходец, което безспорно представлява ПТП по смисъла на закона. Видно от представения протокол за ПТП, част от преписката, са описани материалните щети – 1 брой счупени диоптрични очила.

Съгласно чл. 179, ал. 1, т. 5 ЗДвП, който не спазва предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението, се наказва с глоба в размер на 150 лв. Разпоредбата на чл. 179, ал. 2 ЗДвП предвижда глоба в размер на 200 лв. за водач, който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини ПТП, ако деянието не съставлява престъпление. В разглеждания случай безспорно е установено, че К. не е спазил правилата за предимство, като не е пропуснал движещият се пешеходец по тротоара, в резултат на което е реализирал ПТП, за което правилно на основание чл. 179, ал. 1 вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. Законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил наказанието "глоба" в нейния абсолютен размер за деяние, което съставлява нарушение по смисъла на чл. 6 ЗАНН, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

Касационният съд приема, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, пречатстващи правото на защита на наказаното лице – да участва активно във воденото срещу него производство, като представи доказателства и направи доказателствени искания в ущърб на насочената срещу него обвинителна теза.

Формира се извод, че с поведението си П. Г. К. е осъществил състава на нарушението по чл. 119, ал. 4 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 179, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба се наказва с глоба 200 лв. водач, който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие.

Предвид изложеното, касационната жалба е основателна при така наведените касационни основания, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено и вместо него да се постанови ново, с което наказателното постановление да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на касатора, съдът следва да присъди разностики за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63д, ал. 5 във вр. с ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80 лв.

По гореизложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд – София град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение без номер от 27.02.2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103 състав, постановено по НАХД № 5681 по описа за 2021 г. и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21-4332-002652/22.02.2021 г. на Началник група към СДВР, отдел „Пътна Полиция“ при СДВР, с което на П. Г. К. ЕГН: [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 119, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 179, ал. 2 във вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА П. Г. К. ЕГН: [ЕГН] да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.